

Clima d'entesa entre els meteoròlegs

Les III Jornades de Meteorologia Eduard Fontserè han palesat la voluntat de col·laboració entre els professionals de l'Institut Nacional de Meteorologia espanyol i els seus homòlegs del Servei de Meteorologia de Catalunya.

Segons els meteoròlegs, les pluges que provocaren la tragèdia de Biescas eren del tot imprevisibles. La tempesta que va assotar aquella zona es va mantenir estacionària durant dues hores.

El temps i la meteorologia són dels temes més utilitzats en qualsevol conversa quotidiana, tant aquí com a tot del món. Aquests darrers anys els homes del temps dels mitjans de comunicació, sobretot els de la televisió, han popularitzat nocions de meteorologia que en un altre temps només feien servir els professionals. Ara, si bé cada dia hi ha més interès per aquests temes, encara no s'havia aconseguit de posar en contacte afeccionats, col·laboradors, estudiants, professors, catedràtics, investigadors, professionals, homes del temps dels mitjans de comunicació perquè puguin escoltar, preguntar i comentar aspectes relacionats amb la matèria.

Doncs bé, això s'ha començat a aconseguir gràcies a les Jornades de Meteorologia Eduard Fontserè, que enguany es feien per tercera vegada. Els dies 15 i 16 de novembre més de 180 persones s'aplegaren al Museu de la Ciència de Barcelona per escoltar dotze ponències sobre qüestions diverses de la meteorologia i la climatologia.

Però no tot va ser escoltar. Durant dues hores va haver-hi un col·loqui per a preguntar als màxims responsables dels dos serveis meteorològics oficials i públics que hi ha a Catalunya com està "la temperatura" de la meteorologia catalana. Una de les conclusions va ser que, de moment, no es preuen transferències en matèria de meteorologia, però que sí que hi ha voluntat d'entesa entre l'Institut Nacional de Meteorologia (INM) espanyol, que depèn del govern de

Madrid, i el Servei de Meteorologia de Catalunya, que depèn de la Generalitat. Actualment hom procura que hi hagi una millor coordinació, de manera que no es vagin duplicant infraestructures i serveis. Aquesta entesa contrasta amb allò que, devers aquestes mateixes dates, ara fa dos anys, manifestaven els màxims responsables d'aquestes dues institucions. En aquella ocasió va haver-hi una marcada confrontació. Des de llavors sembla que s'ha avançat en l'entesa institucional, fonamental per a procurar una millor desenvolupament de la meteorologia.

Dades sobre Biescas. Entre les ponències que es varen presentar es destaca la de Ricardo Riosalido, cap del Servei de Tècniques Aplicades a la Predicció (STAP) de l'INM, sobre la tragèdia de Biescas. Per primera vegada es va exposar el resultat de l'estudi de l'aiguat de Biescas que el 7 d'agost de l'any passat va causar la mort de vuitanta-set persones en un càmping

mal emplaçat. Amb imatges del satèl·lit Meteosat, imatges de Radar, anàlisis del camp de vents, de precipitació i de sistemes frontals, es va poder seguir l'evolució de moltes tempestes que al llarg d'aquell dia van descarregar-se als Pirineus i, sobretot, al Sistema Ibèric. En aquesta Sistema, les quantitats d'aigua caiguda foren superiors, però com que eren tempestes que es desplaçaven, no van fer-hi tants estralls. En canvi, la de Biescas va ser, pràcticament, l'única que durant un parell d'hores va mantenir-se, estacionària, damunt la petita conca hidrogràfica de l'Arás. A la vista de l'estudi es comprenia clarament que és gairebé impossible de preveure aquests fenòmens meteorològics amb un mínim de temps. Sí que era previsible, en canvi, el perill que corria un càmping situat a la conca de drenatge d'una vall pirinenca. Però això ja són figures d'un altre paner.

Toni Mestres